

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1596** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от Б. М. Д. срещу заповед № Л-213/28.1.2022 г. на началника на областна служба „Изпълнение на наказанията“ - С., Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, Министерство на правосъдието, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена в противоречие с чл. 10, ал. 2, т. 5, т. 7 и т. 8 ЗИНЗС, като неправилно са интерпретирани факти, събрани от видеокамери. От направената проверка не става ясно кой кого е прегърнал и как точно са нарушени цитираните норми. Никъде не е доказано виновно поведение на служителя и нарушаване на длъжностната характеристика. Не са определени видът и степента на провинението, както и липсват мотиви за тежестта на нарушението. Д. орган е назначен при съществени нарушения на материалния закон. Ответникът не е такъв, а директора на ГДИН. Издадена е заповед без да е налице компетентност за това. Липсват законосъобразни мотиви за издаването ѝ. Съгласно чл. 10б, ал. 1 и чл. 108 ЗДСл. органът по назначаването е и орган по наказване, в случая това следва да е министър, на основание чл. 42, ал. 5 от Закона за администрацията и чл. 10б, ал. 1 и чл. 108, ал. 1 от Закона за държавния служител. Ето защо иска да се прогласи за нищожна, респ. – да се отмени оспорената заповед. Претендира разноски.

Ответникът – началника на областна служба „Изпълнение на наказанията“ /О./ - С.,

Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, Министерство на правосъдието оспорва жалбата. Твърди, че от доказателствата по делото се установява дисциплинарно нарушение. Срещу жалбоподателя не е образувано дисциплинарно производство, а дисциплинарна проверка по смисъла на чл. 205, ал. 2 ЗМВР. Сред приключването ѝ е предложено наказание „порицание за срок от една година“, което наказание за младши изпълнителските длъжности, каквато е и тази на жалбоподателя, съгласно чл. 204, т. 4 ЗМВР, вр. чл. 16а, ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС се налага от началника на областна служба „Изпълнение на наказанията“. Жалбоподателят изрично е посочил, че признава и осъзнава извършеното от него дисциплинарно нарушение. Твърди, че заповедта е издадена в съответствие с целта на закона. Претендира разноски.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят заема длъжността надзирател I-ва степен в ареста на [улица], към сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“.

По отношение на него е била образувана дисциплинарна проверка – на основание заповед от 6.1.2022 г. въз основа на постъпила докладна № 110/5.1.2022 г.; назначена е дисциплинарна комисия. Заповедта е издадена от ответника – началника на О. – С.. В докладната е посочено, че младши инспектор Б. М. Д. по време на освобождаване на лице от ареста на 14.12.2021 г., в 16,51 ч., на пост № 1, заедно с мл.инсп. Е. търсят контакт с лицето, като остават на място и чакат. Първи жалбоподателят прегръща и целува С. Й. Г., а след това и мл. инсп. П. Е..

Поискани са от жалбоподателя писмени обяснения, като видно от изявлението му от 11.1.2022 г., той е отказал да даде такива.

Дисциплинарната комисия е изготвила писмена справка от 19.1.2022 г. относно извършената дисциплинарна проверка. Приета е за установена, въз основа на събраните доказателства, следната фактическа обстановка: на 14.12.2021 г. жалбоподателят застъпва в наряд за 24-часово дежурство за времето от 8,30 ч. на 14.12.2021 г. до 8.30 ч. на 15.12.2021 г. Преди това е извършен инструктаж съгласно чл.307, ал. 1 ППЗИНЗС, за което жалбоподателят е декларирал с подписа си. По време на дежурството, в 16,51 ч., на пост № 1, от системата за видеонаблюдение е установено, че жалбоподателят демонстрира близост със задържано под стража до този момен лице, а именно С. Й. Г., като го прегръща и целува по време на освобождаване от ареста.

Представена е длъжностна характеристика за заеманата длъжност и декларация, подписана на 17.1.2018 г. за запознаване с Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Охрана“ и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието.

Представена е и кадрова справка за жалбоподателя - № 489/13.1.2022 г.

Отправена е на 24.1.2022 г. и му е връчена на 27.1.2022 г. покана за изслушване и/или представяне на допълнителни писмени обяснения.

С процесната оспорена заповед от 28.1.2021 г. на ответника, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“. Приета е и описана изложената по-горе фактическа обстановка – жалбоподателят изчаква без причина С. Г. при освобождаването му от ареста, задържаният се обръща към него, като го прегръща и целува, след което служителят се отправя към ареста.

Видно от заповедта е счетено, че с описаното деяние е извършено нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР – неспазване на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Охрана“ и Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ км министеството на правосъдието, утвърден със заповед № ЛС-04-4/2.1.2018 г. на министъра на правосъдието.

Ето защо и на основание чл. 16а, ал. 2, т. 5, пр. 4 и чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, чл. 194, ал. 2, т. 4, вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от ЗМВР, както и чл. 42, т. 3 и чл. 103 от цитирания по-горе Етичен кодекс, е наложено наказание „порицание“.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок. Заповедта е връчена на 1.2.2022 г., а жалбата е подадена на 8.2.2021 г.

Жалбата е издадена от компетентен орган. В случая наложеното наказание "порицание" е такова по чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР, поради което и на основание чл. 204, т. 4(изм. - ДВ, бр. 14 от 2015 г.) ЗМВР това наказание се налага със заповед на „служители на висши ръководни и ръководни длъжности“

Съгласно 204, т.4, вр. 197, ал.1, т.3 ЗМВР, наказанията се налагат със заповед на служители на висши ръководни и ръководни длъжности - за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3. Съгласно Класификатора на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР, утвърден със заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017 г., т. IX - длъжността на ответника- директор на областна дирекция представлява ръководна длъжност, поради което, когато е установено нарушение по смисъла на чл. 197, ал.1, т.3 ЗМВР, същият е компетентен да наложи наказанието. В този смисъл е и изричната норма на чл. 16а, ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт - чл. 210 ЗМВР, съгласно който заповедта следва да съдържа извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта се съдържат посочените факти, видно от установеното по-горе. Отразено е, че заповедта е издадена вследствие на фактическата обстановка, установена видно от цитирания по-горе протокол. Детайлно са описани времето, както и в какво се изразява нарушението според наказващия орган. Видно от мотивите, са съобразени изискуемите от закона факти, наличието на които се потвърждават и от събраните по делото доказателства.

Посочено е, че е извършено нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, който предвижда като такова неспазване на Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР. Видно от заповедта ясно и точно е посочено с кое деяние, какво точно нарушение на служебната дисциплина е прието, че е извършено, като действително.

Съдът намира, че при издаването на заповедта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗМВР. При издаването ѝ ответникът е

спазил двумесечният срок по чл. 195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, който започва да тече от момента, в който дисциплинарния орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т.е. събрани са всички относими към нарушението доказателства.

Съгласно чл. 206, ал.1 ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от установеното, жалбоподателят е имал възможността да представи писмени обяснения.

С оглед на изложеното следва да се направи извод, че не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не са допуснати нарушения, ограничаващи правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

По съответствие на заповедта с материалния закон. Дисциплинарното наказание „порицание“ е наложено за допуснато от жалбоподателя неспазване на Етичния кодекс.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице нарушение на цитираните в заповедта норми. Вменените нарушения обхващат забрана за служителите да показват лично отношение в отношенията си с гражданите, задържаните и осъдените /чл. 42,т. 3/, както и задължение за спазване нанеутрално поведение, като следва да се дества по такъв начин, че да не се поставя под съмнение обективността на служителя /чл.103/.

В хода на дисциплинарното производство е прието, че са установени такива нарушения. Цитираното в заповедта деяние се установи и в това производство – посредством огледа на видеозаписа от процесния ден, а именно – констатира се, че на 14.12.2021 г., след 16.51 ч. е записано освобождаване на задържан под стража, с който излизат жалбоподателят и още един служител. Задържаният прегръща близките си, след което прегръща жалбоподателя, прегръща и другия държавен служител, казват си довиждане и се разделят. Жалбоподателят влиза вътре. Тези констатации не могат да се опровергаят от показанията на св. Е., именно който е бил другият служител и е бил наказан за същото деяние, за което и води дело с ответника. Свидетелят сочи, че при изпращането извели С. /задържания/. „Той си застана там с близките и си тръгна“. „Имаше потупване по рамото от страна на Б. спрямо Г.“. При преценка на тези показания следва да се има предвид личната заинтересованост на свидетеля от една страна, а от друга – противоречията с безспорно установеното от видеозаписа. Ето защо следва да се даде вяра на последния.

Ето защо следва да се направи извод, че от доказателствата по делото се установява /като доказателствената тежест за провеждане на пълно и главно доказване е на ответника/ факти, каквито са описани в мотивите на заповедта и по-горе. Тези факти – описаното деяние на жалбоподателя могат да се подведат под цитираните норми от Етичния кодекс. Съгласно длъжностната характеристика на жалбоподателя, връчена му на 20.2.2017 г., той е длъжен да знае изискванията на актовете, регламентиращи неговата дисциплинарна отговорност, сред които безспорно е и процесният Етичен кодекс.

По отношение на вида на наложеното наказание. Действително, в заповедта липсват мотиви относно това защо е избрано именно наказание „порицание“. Посоченото нарушение обаче съдът намира, че не е съществено. Това е така доколкото

работодателят е този, който извършва преценка какъв точно вид наказание да наложи. По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, в полза на ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение от 200 лв. Водим от горното и съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. Д., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № Л-213/28.1.2022 г. на началника на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ - С., Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, Министерство на правосъдието, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“.

ОСЪЖДА Б. М. Д. да заплати на областна служба „Изпълнение на наказанията“ - С., Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, Министерство на правосъдието сумата от 200 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: